

menys documentar-hi un NP adequat (només un Mellâl, *Gouv. Gen. Alg.*, 278, sense explicació en àrab i hauria donat *-el* no pas *-ar*). Dificilment es relacionarà amb el nom de la vella vila de *Maldà* a Segarra; s'hi oposen no sols *Bini-* sinó també la forma antiga del nom segarrenç *Amaldà*, probablement provinent d'un *AMALIZA o AMALITAN-, potser germànic.

MENDIA (Manacor, Mall. 29, g-11)

Nom de dues alqueries: Mendia Vell i M. Nou, i d'una cala (37, b-10).

El Mapa Despuig la registra *Mendiga*, i *Die Balearen*, de l'Arxiduc d'Àustria, també.

Recordem haver vist el nom d'aquesta possessió en documents antics i grafiat d'una manera diferent a la moderna.

L'any 1447²⁶ ho trobam escrit *Mandia*. Però no perdem de vista que a causa de la pronúncia palatal de la *g* mallorquina, estant entre *i* i *a*, és facilíssim el pas de *-iga* a *-ia*.

Afirmem que no és sostenible cap relació amb el basc *Mendi*, no solament per les raons òbvies, sinó per altres, encara, que no és necessari detallar. En canvi, hem de cridar l'atenció sobre la forma antiga *Mendiga* que augmenta la versemblança de veure-hi un nom mossàrab. ¿Es tractaria, doncs, del llatí MENDĪCUS, o derivat, MENDĪCA? No es veu clar en quin sentit, però tampoc s'hi oposa obstacle considerable ('lloc de captaires?', o 'terra d'escàs rendiment?'). L'estructura no desdiria d'un origen àrabic però l'únic mot que s'hi acosta, *mintiq* (Belot 838) o *mintiqi* (Boqtor) «très disert, dialecticien» (cf. un adj. *munīq* RMa., s. v. *pronuntiare*, 540) no es presta pel significat (car no consta usat com a NP a Algèria, ni a Aràbia ni enlloc), i hauria donat *-ec* estant la *i* entre emfàtiques, no pas *-i(g)a*. Hi ha un nom de persona *Mendi* a Algèria (*Gouv. Gen. Alg.*, 280) d'arrel no gens clara (no confirmat per Hess), i amb variant *ma'andī* (262, pron. *mandī*) que deu ser l'originària (havent-hi arrel *°nd*) però llavors no es justificaria ni la *-g-* ni la *e* del nom mallorquí.

MENUT (Escorca, Mall. 5, d-5)

Grafia sens dubte millor que *Manut*, que també ha tingut curs. És una important i antiga possessió dalt de les muntanyes de Lluc, entre el mones-

26. Ramon ROSSELLÓ VAQUER, *Història de Manacor segle XV* (Palma 1978), p. 120.